

A woman with her hair in a bun, wearing a red dress, is seen from behind, looking out a window. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day. The text is overlaid on the image.

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Tulesäde

❖ CHICAGO TULEKAHJU TRILOOGIA ❖

Susan Wiggs
The Firebrand
2001

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2001 by Susan Wiggs
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01334418
ISBN 978-9949-82-162-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mul on suur soov näha, et naistele avaneb ligipääs mitmekesistele töökohtadele, ja kui nad võivad midagi müüa, miks siis mitte raamatuid? Äritegevus näib osa saavat kirjanduse väärikusest.

- Preili Elizabeth Peabody, Bostoni raamatumüüja, 1848

See on kõigile raamatukaupmeestele, kaasa arvatud Tamra, Beth Anne, Donita, Dean, Jennie, Terry, Gerald, Michael, Mary Gay, donNA, Donna, Sally, Lucinda, Marge, Rose Marie, Lois, DeeDee, Stefanie, Ruth Ann, Tanzey, Judy, Judy, Kyle, Charlie, Elaine, Char, Mary, Sharon, Virginia, Anne Marie, Leah, Yvonne, Tommy, Bobbie, Tina, Mark, Maureen, Cathy, Kathy, Rose, Dawn, Bronwyn. Ja muidugi Franile Safewayst. Te rikkate tohutult lugejate elu.

Aitäh Barbile, Joyce'ile ja Bettyle teadmise eest, mis on õige, ning eksimuste leidmise eest, Martha Keenanile asjatundliku toimetamistöö eest ja Chicago Ajalooühingule möödunud aegade elus hoidmise eest.

ESIMENE OSA

Ma arvan, et vaevalt mul on vaja öelda, et Chicago meeldib mulle – meeldib vaatamata järvetuule teravusele ja preeria lamedusele, niisketele tunnelitele, õõtsuvatele sildadele, karmile talvele ja lihtsatele lahutustele.

– Sara Jane Clarke Lippincott

PROLOOG

*Chicago,
Pühapäev, 8. oktoober 1871*

SEE linn oli nagu tuletikk, ootamas läitmist. Dokid olid kuhjaga täis põhjapoolsetest metsadest toodud puitu, mida ootas peagi ees muutumine lahooneteks, elumajadeks, pruulikodadeks ja hurtsikuteks. Vaid mõne lühikese aasta jooksul oli preerialinn rohmakaks puitehitiste labürindiks laienenud.

Paljud hooned nägid suurejoonelised välja. Mõned tundusid isegi kaljukindlad olevat. Aga tegelikult oli enamik hooned rikkalikult kaunistatud fassaadide võltsi ja uhkesse kleiti riietatud. Nende silmakirjalikud näod olid kivi või marmori, vase või tinaga sarnaseks värvitud. Aga piisas, kui kriimustada pealispinda ja avalikuks tuli vilets materjal – puit, kuiv kui tulehakatis, kaetud katuselaastude petliku looriga, mis oli peale liimitud kergesti süttiva tõrvaga.

Sõiduteed hargnesid nagu arterid hiiglaslikust, loksuvast järvesüdamest laiali. Üheksasada kuuskümmend kilomeetrit puidust kõnniteid ja üheksakümmend kuus kilomeetrit männiplokkidest sõiduteid kulges läbi äripiirkonna ja tööliklassi elurajoonide, kus immigrandidest emad oma virilaid lapsi vaigistada üritasid, kes aastaajale mittemomase kuiva kuumuse käes kannatasid. Logisevad laudteed ja purded kulgesid läbi tööstuskeskuste ja söandasid isegi jõe põhjapoolisel kaldal olevatesse jõukatesse piirkondadesse tungida.

Tööstus- ja kaubandusparunid olid püsti pannud lakitehaseid, viinavabrikuid, kivisööladusid, saeveskeid ja gaasivabrikuid, pöörates rohkem tähelepanu kiirele tulule kui tuleohutusele. Nad elasid välise mulje nimel majades, mis olid ehitatud nii, et näeksid välja nagu aristokraatide sajanditevanused häärberid. Puhtaverelised tõllahobused

täitsid talle, mis olid pilgeni täis kuivi õlgi ja timutiheina. Puude-avenüüd, kogu suve kestnud põuast kuivaks tõmbunud, ühendasid naabrit naabriga, üks üritamas teist uhkeldamisega üle trumbata. Neile, kes olid end kõigest viieteist aasta eest linna sisse seadnud, meeldis end kutsuda „vanadeks olijateks” ning uutel saabujatel ei olnud mingisugust alust seda nimetust kahtluse alla seada. Selle asemel asusid nad tööle, teenimaks omaenese varandust, nii et nad saaksid ehk ühel päeval osta endale tee kaubaprintside sekka.

Paljud neist uustulnukatest peatusid Sterling House'i hotellis, mida peeti ülimumoodsaks. Sõna otseses mõttes. Värvilisest klaasist kupliga kroonitud, uhkeldas viiekorruseline hoone auruliftiga ja omas muljet avaldavat vaadet jõe.

Ambitsioonidest palavikulised ja kärsitud, ei hoolinud mitte keegi sellest, et pühapäev oleks pidanud olema puhkamise ja endasse-süüvimise päev. Mitte keegi ei pööranud tähelepanu tulekahjualarmidele, mis olid põuast lämbuvas ümbruses kogu nädala kriisanud. Kaubanduse rattad jätkasid visa järeleandmatusega pöörlemist ja ainult need, kes olid suurejooneliselt unistamiseks liiga pelglikud, peatusid, muretsemaks selle üle, et Chicago oli tulehakatise ehitatud linn või et sajast tuhandest korstnast õhku tõusvad sädemed täitsid tihedalt tuulist ööõhku või et tuletõrjekompaniid olid end juba kurnatuks töötanud.

Loomulikult ei oleks keegi osanud ennustada seda halastamatut kiirust, millega tuli edasi liikus. Mitte keegi ei oleks osanud ette kujutada, et selliste häiresüsteemide ja veevärgi juures põleb Suur Tulekahju segamatult kogu pühapäeva öö ja läbi esmaspäeva ning veel sügavale kesk teispäeva. Mitte keegi ei oleks uskunud, vaadates võltsilt kindlaid kivifassaade, et see linn nii haavatav võib olla.

Aga nagu kõigel, mis on ehitatud ebakindlale pinnale, oli linnal vaid õhkõrn kaitse. Chicagot ei olnud selle maailma jaoks enam kauaks.

TEINE OSA

Me peame neid tõesid endastmõistetavaks, et kõik mehed on võrdsseteks loodud, et neid on nende Looja poolt õnnistatud kindlate äravõetamatute õigustega, et nende seas on elu, vabadus ning püüdlus õnne järele.

Thomas Jefferson
„Iseseisvusdeklaratsioon”, 1776

Me peame neid tõesid enesestmõistetavaks, et kõik mehed ja naised on võrdsseteks loodud, et neid on nende Looja poolt õnnistatud kindlate äravõetamatute õigustega, et nende seas on elu, vabadus ning püüdlus õnne järele.

Elizabeth Cady Stanton
„Õiguste ja tunnete deklaratsioon”, 1848

ÜKS

LUCY Hathaway istus oma tooli serval, tehes nägu, nagu kuulaks ta pingsalt iga jutlustaja poolt lausunud sõna. Igaüks, kes rahvast täis salongis tema tähelepanelikku hoiakut nägi, võis imetleda tema jumalakartlikkust. Uurivate pilkude jaoks võis olla vaatepilt tumedapäisest noorest naisest, käed usulises innukuses kokku pigistatud, meeltülendav. Isegi inspireeriv. Päris kindlasti kiiduväärne.

„Teie silmad on klaasistumas,“ ütles sügav, lõbustatud hää tema kõrval.

Lucy ei tundnud seda häält ära, mis oli ebaharilik, sest Lucy Hathaway oli endale ülesandeks võtnud kõiki tunda. See mees oli end ilmselt tema kõrval olevale istmele pärast jutluse algust istuma libistanud. Aga ta ei pööranud end mehe poole vaatama. Lucy tegi näo, nagu ei oleks märganud, et too üldse midagi öelnud oli.

„... Püha Paulus on selles küsimuses ühemõtteline,“ jorutas reverend Moody poodiumilt. „Naine peab alistuma oma abikaasa juhtimisele samamoodi, nagu ta alistub Jumalale...“ Sõnum kajas ruumis, mis oli täis inimesi, kes olid trotsinud kuiva liivatormi, et moodsas Hotel Royale'is toimuval üritusel osaleda.

Lucy pilgutas aeglaselt silmi, üritades neid klaasistumisest välja tuua. Ta hoidis pilku treenitult, vankumatu tähelepanuga otse ette suunatuna. Ta üritas ka oma mõtteid valitseda, jutlustaja sõnu nagu mesilasi piknikul eemale peletades, ehkki tegelikult tahtis ta hoopis püsti hüpata ja selle lora peale – meeste üleolek naistest – protesteerida.

Ja nüüd, oma parimatest kavatsustest hoolimata, leidis ta end tema kõrval istuva häbematu mehe üle imestamas.

Mehe üle, kelle sosin oli tulnud nii lähedale, et Lucy ta sõnade soojust oma kõrvas tundis.

„Teate,” ütles mees end lähemale kallutades, „te võite üritada...”

„Minge minema,” ütles naine läbi kokkusurutud hammaste, rääkides huuli isegi mitte liigutades. Mees lõhnas loorberivee ja naha järele.

„... minu vastu toetuda,” jätkas mees jultunult. „Sel moel, kui te igavusest magama jääte, ei tõmba te põrandale kukkudes tähelepanu.”

„Ma ei jää magama,” sisistas Lucy.

„Tore,” sosistas mees vastu. „Te olete täiesti ärkvel olles palju huvitavam.”

Jumal küll. Ta ei tohi sellest enam sõnagi kuulata.

Reverend doktor Moody tegi oma kõnes hetkeks pausi, et endale kannust kosutuseks klaasitäis limonaadi kallata.

Lucy tajus meest kõrval oleval toolil end nihutamas ning siis tahapoole nõjatumas, et üks jalg pahkluu kohalt muretul, lõõgastunud moel teise jala põlvele tõsta. Läbi langetatud ripsmete piiludes nägi ta hetkeks mehe püksisäärt. Ülipeenest tumehallist kangast, täiuslikult viigitud, moodsalt laia löikega.

Lucy aga kägistas aeglaselt korsett, mis – ta oli selles kindel – oli loodud Hispaania inkvisitsiooni ajal kasutamiseks, ja ta sai mehe peale pahasemaks kui kunagi varem.

„Me peaksime lahkuma,” soovitas mees, „kuni veel võimalik on.”

Lucy vaatas ainitise pilguga stoiliselt ettepoole. See oli esimene paus neljakümneminutises nüristavas loengus ning ahvatlus põgeneda põles nagu surmapatt tema sisemuses. „See on huvitav,” ütles ta, üritades kogu jõust end veenda.

„Milline osa?”

„Mida?”

„Milline osa teie arvates nii huvitav oli?”

Lucy tundis meelehärmi, taibates, et ei suuda viimasest neljakümnest minutist mitte ühtegi sõna meelde tuletada. „Kõik oli,” vastas ta kiirustades.

„Jajah.” Mees kallutas end lähemale. „Nüüd ma siis tean, mis teid tüütab. Oletan, et räägite ka seda, mis teid erutab.”